

вземжть: а) Настояще-то (за сложны-те, и смѣсены-те, и будущее-то) въ първо-то единствено лице, и б) Първо-то прошед. опредѣленно (за сложны-те и второ-то прошедше неопредѣленно) въ третьо-то единствено лице.*)

1. Отъ настоящее-то (и будущее-то за смѣсены-те) ставжть: а) Настояще-то и будущее-то въ повелително-то наклоненіе ка-

*) Правилны-те, сирѣчь несложны-те въ настоящее-то време съ предлогъ глаголы, вси-те времена и наклоненія произвеждатъ само отъ настоящее-то и първо-то прошедше опредѣленно, зашо-то вѣдѣще-то и второ-то неопред. не сж дръго иѣще, както настоящее-то и първо-то опредѣлено декавены съ предлозы, както: наст. пишѣ, първо спред. писѣхъ, вѣд. на-пишѣ, второ неопред. на-писѣхъ. Но не е така, кога глаголъ-а е сложенъ въ настоящее-то, тѣга оно и първо-то опредѣлен. са измѣнавжть въ скончаніе-то, а напротивъ вѣд. и второ-то прошед. неспред. си сстанвжть неизмѣнаемы. Измѣненіе-то става така:

1) Тыя глаголы, що кончавжть на ѣ, това скончаніе го превръщатъ на аю и ахъ, както: текѣ, ис-тек-аю, ис-тек-ахъ. вѣд. неизмѣнно ис-тек-ѣ, ис-тек-схъ.

2. Тыя що сж на ю измѣнавжть го на аю и ахъ, както: твор-ю, со-твор-аю, со-твор-ахъ, вѣд. неизмѣнно сотворю, сотворихъ.